

Την άλλη μέρα, εφοδιασμένοι με τὰ σχετικά έντυπα, άσπυρόφρετοι αλλη τη φορά, έφτανα στη συνοικία. Τίποτα σχεδόν δεν είχε αλλάξει στη γειτονιά της Μέλπωσ. Μονάχα πού ή άπέναντι ταδερουλιά είχε γίνει χωρείο... Η ίδια, πάντα γεμάτη στον τοίχο γαζία, στο φόντο τ' άλλα δέντρα, ή έπάνω από τη μάντρα ξεγούριζε τό μού άπτι, μα όχι σπουδ ή κά. Φάνταζε σαν καινοσχημένο, βαμμένο τριανταφυλλί... Με άβάσταχη περιέργεια, μπρω να πώ με κάποια συγκίνηση, έβασα τό ρόπτρο και τό άρρησα να πέτη δυό και τρεις φορές στην κλειστή θέροπορτα.

Σέ λίγες στιγμές, άκούστηκαν βήματα στο πλακόστρωτο της αυλής και μία ήχηρή φωνή άντρικία, είπε :

— Ποιος είναι ;... Άμέσως ;...

— Διάβόλε ! Μα αυτή ή φωνή μου ήταν γνωστή... Σταθήτε !... είναι του... Και πρίν προφτάσω να πώ τ' όνομα, ή πόρτα άνοιξε και φανερώθηκε ό Νίνιος ! Τόν άνεγνώρισα άμέσως, δεν έδυσκολεύτηκα ούτε στιγμή. Όλοσούσιμος ό Διονύσιος ό Φινεστρέλιος, ό ζουήρος φανταζόσας πού με συντρόφεινε τότε στη μοισαία των δελτιών, μα παλιοτάκιστος τώρα, στραγγιλοπόδιστος, με κοιλίτσα, ντυμένος πολιτικά, με λιανοδίτη, νεοκαρλοπόλεος. Κι' αυτός με γνώρισε άμέσως και μου έκανε θαυμάσια ήσυχάζη.

— Μπα ! Μπα ! έφώναξε, έβλεπον σου, άφάντη Στέφανε !... 'Ω ! ό !... Καλώς μες κάποιας... Πέρας σου, πέρας !... Έγώ είχα στασιάζη.

— Όσε Δημητρίου ! Έλεγα, Μωρέ Νίνιο, κι' εσύ εδώ !... Μα πώς !

— Ά, έκανε με πονηρό χαμόγελο ό ξεπινος νησιώτης, έχω κάποια χρόνια γώ εδώ μέσα. Άπό τότε, ξεφορς...

— Δυό παιδάκια παίζανε στην αυλή.

— Τά κοισούθελιά μας, έξήρησε ό Νίνιος. Τώρα θα ίδης και τη μάνα τους.

Έκατάλαβα... Την ίδια στιγμή, στην πόρτα του βάνους, παρουσιάστηκε μια νέα γυναίκα, άμορφη βέβαια, στυγρομένη πού στεζάσαν όρθη στο κεφαλόσταλο και μες περιμένα...

Ήταν ή Μέλπω, αλλά πώς, Θεέ μου ! Όχι πιά κείνο τό λιγνοκάματο κορίτσι, πού φτερούγιζε άλλοτε πάνω στα ποδαράκια του, σαν πουλί. Αλλη πού έβλεπα ήταν παχιά, μεστοκρέμητη, με κείνη την ενφούσια πού δίνει ή καλύτερη στην παντρεμένη γυναίκα, όταν ζυγώνη τά τριάντα της.

— Μέλπω, τότε θυμάσαι ; ρώτησε ό Νίνιος.

— Καλέ !... ό κείνος... πού ήρθατε τότε μαζί !... ;

Και πούδους ένα χέρι παχυλό, και με κοίταζε με μάτια γαλήνια, άλλα γεμάτα θλιμότητα.

— Τι έκαλήξες ! Τι έντυγα ! Έλεγα με μούό στόμα.

Ό Νίνιος ήταν πούλ ενθαρσιμημένος γιά τόν έρχομό μου, κερμάτος, έλεγε—έλεγε, διαγύσαν τον έρωτά τους, («Άπό κείνη την ήμερα, ξεφορς, άφάντη από την ίδια ώρα !...»), τό γάμο τους, την κατοικία ζώη τους, όλα τά κειδέκαστα, με πολλά άπειρία και ύπονοήματα. Και ή Μέλπω τά ύπονοήματά με τό άνετο γέλιο της. Βιοσάκωνια μέσα σέ μια σαστή φραλιά οικογενειακής εντυγίας.

— Όστε και παιδάκια, έ ; είπα.

— Άπό πιά την ώρα κι' έχει ό Θεός ! άπάντησε ό Νίνιος...

Μ' έβασαν στη σάλα. Όλα ήτανε στη θέση τους : τά έπιπλα, τά βάζα, τά κιάρα, τ' άσημμάτια, και μόνο ό γέρος, ό Όθωνιστής, έλειπε. Έδειξε την άδειανη πολυθρόνα, πού έγχαζε με τά υπράσια της άνοιχτά.

— Ό καιμένος ό παππούς... είπα.

— Ά, ναί, μάς άρρησε χρόνος, άπάντησε χωρίς πόνο ή Μέλπω. Είχε φτάσει τά έκατό πιά.

Και άποτραβήχτηκα να πάη να φέρη τό δίσκο, να με τραβάρη. Έξέκρη τη στιγμή, ό Νίνιος, άλλέγρος πάντα, θυμήθηκε τη γνωστή σκηνή και μμομένος τη φωνή του γέρου, είπε δείχνοντας τό κάρδο του Όθωνος :

— Ό Βασιλιάς μας !

— Κατεργαζότο, τού άπάντησα χτυπώντας τον έλαφρά στον ώμο, καλά τά κατάφερες... Έσύ τώρα είσαι δώ μέσα ό Βασιλιάς !...

ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. Z.

Άπό τους κομφοτέρους τύπους τού Τέννις-Κλόμπ, μια ρακέτα πού την διακρίνει δεξιοτεχνία, συγχρόνως δέ δεν έχει λάρει τόν έξεζητημένο τύπον της σπόπης—γούμης, άλλα τούναντιον διατηρη την φόρμα, τόν τύπο και την κοκκαρία της αόμπτου ντ'ε-έλεγκανς. Η αντιστοιχία της πούλ έλαστική, μάτια πού φρεγγολοδών, χρώμα επιδερμίδος μελαγχρόνι. Η όμλια της ίσως να ήτο ένδιαφέροντα, άν δεν διασαφίζετο τόνον καταφανώς τό «νομοπίσι» πού διατυχώς την έπιπροφάει πούλ. Όμιλεί κατά προτίμηση γαλλικά ή άγγλικά και ό,τι περιφραίνει, άραφούνται αι δυό άνωτέρω δάκτυλα και λέγγεται έλληνικά. Τό ντύσιμό της πάντοτε «άι-τού-νταίτη».

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό παρθέλον Σάββατον χροεντική έσπερς εις τό ξενοδοχείον της «Μεγ. Βρετανίας».

— Αί κοσμικά Άθήνα παρούσα, Γουλά ένδιαφέροντα τουαλέτες σέ νέο στυλί, αι περισσότερο κνρία και δεσποινίδες είχαν διενετησει τας κομμάσις των συμφώνως πρὸς την μόδα πού έπιβάλλει μικροδς κότσους.

— Σάν έμφρηνα παλαιά «ταμπλώ» ήσαν μερικά κνρία με μακρινά γάντια και έπανοφορέα κοντά βελούδινα.

— Παφρωθήσαν Προφωτισμογός και ή κ. Έλ. Βενιζέλου με γαρι άξάν τουαλέτα, ύποφυγός Έξωτερικών και ή κ. Α. Μιχαλοπούλου με μαφόν δαντέλλα, Ύποφυγός Συγκροινίας και ή κ. Κακατ-ανταχίου με σία σίνουλον, Ύποφυγός Γεωργίας και ή κ. Κ. Σπυρίδη ώραία εμφάνισις με μαφόν δαντέλλα, Ύποφυγός Έθνικής Οικονομίας και ή κ. Βουζλουμή, κ. και κ. Παπαδάτου, Ύποφυγός Ναυτιλίας και ή δις Μπότσου, ό κ. Αλ. Παπαναστασιου.

— Άπό τό Απλοκρατιχόν Σόμα ήσαν κ. και κ. Ράμφραϊ, κ. και κ. Γιοσέγεβιτς, κ. και κ. Κλεμάν Σιμάν, Έπιτετραμμένος Γερμανίας και ή κ. Χερτερλάιν, με μαφρο ταφτά, κ. και κ. Χάρθεϊ με δαντέλλα ζορη και βέστα ρομητινιά.

— Στρατηγός και ή κ. Μπαλλών, Ναύαρχος και ή κ. Ν. Μακκά, Άρχηγός Άγγλικής Αποστολής κ. Αλίον, Γραμματέης Άμερικανικής Προσέβιας κ. Φίσερ, κ. και κ. Κερ. Βενιζέλου με άσηρη τουαλέττα, κ. και κ. Γ. Καραντάη με ρος λαμε, κ. και κ. Γ. Μακκά μαφόν δαντέλλα, κ. και κ. Βλ. Μπένχη υποκρομένη τουαλέττα σέ τόνο σφερέττες, κ. και κ. Στ. Τζουζούη με θαυμασία τουαλέττα με πρσίνας δαντέλλες, κ. και κ. Πετρατζούση, Άλ. Κασσαβέτης, κ. και κ. Κ. Τσαύδαρη, κ. και κ. Μεν. Μεταξά, δις Έυαγγελιδη, κ. και κ. Γ. Ηλιάσου, ό κ. Ν. Άθανασίου, κ. και κ. Παπαγεωργίου, έμφρονη εμφάνισις με μαφόν τουαλέττα, ό κ. Β. Μελάς, κ. και κ. Γ. Γαλιόστρα με μαφρο τουλί, κ. και κ. Κ. Άλεξανδρή άσηρη κομφορτάτη τουαλέττα, κ. και κ. Έπ. Χαριόλου, κ. και κ. Τύχη, κ. και κ. Άφεντούλη, κ. και κ. Π. Μαζοή, κ. και κ. Η. Μπέμπη.

— Άπό τις ώραοτερες εμφάνισις ή κ. Διον. Λοβέρδου με τουαλέττα έξασια από μαφρο βελούδο και βέστα βελούδινη στον ίδιο τόνο με ρενάρ γαρνιουσιμένη, ή κ. Μ. Μπακοπούλου άσηρη κρέπ σατέν και περιδέρωσον, γόβες και ώραία σέ χρώμα «άμεινιστο», ή κ. Α. Λαμπράκη με δαντέλλα μετζ—ορς, ή κ. Α. Πάντου με βελούδο κόκκινο σέ γραμμί ώραία, ή κ. Αικ. Μπασιόη με λαμ έζάν, ή κ. Μ. Μακκά άσηρη κρέπ σατέν, ή κ. Άρβαντιδη με σία φροσμη σέ χρώμα υπέλ λωβόν, ή κ. Φιλήμονος με μαφόν κομφορτάτη δαντέλλα, ή κ. Πιζάνη με θαυμασία τουαλέττα από δαντέλλα μαφόν, ή κ. Μαλαμίδη με μετζ δαντέλλα.

— Μια εμφάνισις σασνασιονέλλ πού θυμίζει είκόνα 1830, ή κ. Διαμαντοπούλου, με μπροσέ ροζάτρ.

— Και αι έμφροες δεξ Μάστα με άσηρη, Ιορν Μακκά με ορς, Αάμπρου με κόκκινα, Διαμάντογλου με ορς, Φαριμάκη μαύρα, Λοβέρδου πράσινα.

— «Σούτρε ελεγκάντς» ή Πρόφραβια Ρομηνιας κ. Ραζαδόν με μαφόν βελούδινη τουαλέττα.

— Έπίσης παρεφθήσαν κ. και κ. Ταήλας, ό κ. Φίσερ, κ. και κ. Κέρου, πούλ εμφροση με ορς τουαλέττα, κ. και κ. Σ. Φωτιάδη, κλπ.

H MONTAIN

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΣΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ή είκόνα τού σμυρνευό έξισοφύλλου μας είναι έργο του ζωγράφου Άμπερ, με τόν τίτλο «Η Σαπφώ πάνω στο βράχο».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ύπό τού κ. Δ. Ν. Γαλιάν έξεδόθη ποιητική συλλογή με τόν τίτλον «Άνθόμορφο Ιστορίες».

— Επίσης έξεδόθη τό βον τεύχος τού μηνιαίου περιοδικού «Κικλάδες», έξεδιδόμενον έν Σύφω.

— Κατ' αυτάς ένκοσφορήσεις εις κομψήν, πολύχρομον έξόδου τό νέον κοινωνικόν μηιστόσημος τού λογοτέχου κ. Μανούλη Κανελλή (Σισύφου) ή «Σάρακ».

ΑΓΓΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως **ιανανοποιηκάς τιμάς** **κάθε** διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, **κάθε** και **διδάκτρους βιβλιοθήκες**. Γράφατε : «Μπουκέτο», **Λένα 7, Άθήνας**.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1931

Θαύμα εμφανίσσεως, θαύμα καλλιτεχνίας, θαύμα καλαισθησίας, θαύμα γούστου !...

Συνεργάται οι καλύτεροι Έλληνες λόγιοι. Άριστοτεχνικός μεταφράσεις, είκόνας μεγάλου ζωγράφου.

Όσοι έπιθυμούν να δημοσιεύσουν τας έμπορικας διασημίας των σέ ρετινό μας «Ημερολόγιο», δέον να τάς άποστείλουν άνω τεύχους. Μονάχα δύο διαφημιστικόν μέσον. Τεραστία κυκλοφορία, προποφάνης γιά την Έλλάδα.

Έπίσης όσοι θέλουν να τούς σταλή τό «Ημερολόγιο», άμέσως μόλις έτοιμασθή, πρέπει να μάς έμβάσουν από τούδες δρασμ. 25.